Από το Συναξάρι - Ο Όσιος Ιωάννης ο Καλυβίτης (15/1)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 15 Ιανουαρίου, 2012

Ο όσιος Ιωάννης, ο δια Χριστόν Πτωχός, γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη επί βασιλείας Λέοντος Α΄ (457-474). Γιός του πλούσιου και ισχυρού συγκλητικού Ευτρόπιου, έλαβε εξαιρετική μόρφωση από ονομαστούς διδασκάλους και επέδειξε από παιδί μεγάλη ευλάβεια. Όντας ακόμη δωδεκαετής, συνάντησε μια ημέρα έναν μοναχό της Μονής των Ακοιμήτων ο οποίος ετοιμαζόταν να αναχωρήσει για προσκύνημα στα Ιεροσόλυμα, και τον πίεσε να του μιλήσει για την πολιτεία των μοναχών, την άσκηση, την αδιάλειπτο δοξολογία και την απερίσπαστο προσευχή τους. Τον χαροποίησε τόσο η περιγραφή της αγγελικής βιοτής που διάγουν θνητοί άνθρωποι, ώστε ζήτησε από τον μοναχό να του υποσχεθεί ότι θα τον έπαιρνε μαζί του όταν θα επέστρεφε στην Βασιλεύουσα. Με πρόφαση ότι το χρειαζόταν για τα μαθήματα στο σχολείο, ζήτησε και έλαβε από τους γονείς του ένα περικαλλές χειρόγραφο Ευαγγέλιο, με στάχωση, επιχρυσωμένη και κοσμημένη με μαργαριτάρια. Το έφερε πάντα μαζί του ως το πολυτιμότερο αγαθό του, και όταν ο γέροντας επέστρεψε από τα Ιεροσόλυμα, έφυγε κρυφά από την πατρική οικία παίρνοντας μαζί μονάχα αυτό το Ευαγγέλιο.

Όταν ο Ιωάννης έφθασε στην Μονή των Ακοιμήτων, συγκίνησε τον ηγούμενο με την θέρμη του και τα δάκρυά του και κατάφερε να τον πείσει να τον κείρει και να τον ενδύσει το μοναχικό Σχήμα την ίδια κιόλας ημέρα, πάρα το νεαρό της ηλικίας του, χωρίς να τον υποβάλει στην κανονική δοκιμασία. Από τότε επέδειξε θαυμαστό ζήλο στους ασκητικούς αγώνες και ξεπέρασε γρήγορα στην αρετή τους εμπειρότερους μοναχούς. Επί τρία χρόνια δεν έτρωγε παρά μόνον τις Κυριακές, μετά την θεία Κοινωνία, και είχε τόσο πολύ αδυνατίσει που κανένας δεν αναγνώριζε πλέον τον νεαρό και λεπτεπίλεπτο αριστοκράτη. Ο διάβολος, φθονώντας την πρόοδό του, εξαπέλυσε εναντίον του λυσσαλέο πόλεμο με αδιάκοπους λογισμούς ανάμνησης των γονέων του, παρακινώντας την νεανική καρδιά να τους επισκεφθεί. Οι επανειλημμένες εξομολογήσεις, ο πολλαπλασιασμός των νηστειών και τα άφθονα δάκρυα δεν κατάφεραν να τον απαλλάξουν από αυτόν τον ολέθριο λογισμό. Τελικά, έλαβε από τον ηγούμενο ευλογία να επιστρέψει στην οικογενειακή εστία, όχι για να υποταγεί νικημένος στον πειρασμό, αλλά για να αγωνιστεί κατά μέτωπο εναντίον του διαβόλου, με την δύναμη του Χριστού και την προσευχή των αγίων Πατέρων.

Βγαίνοντας από το μοναστήρι άλλαξε τα ρούχα του με τα κουρέλια ενός ζητιάνου και οδοιπορώντας πολλές ημέρες έφθασε νύχτα, κατάκοπος στην θύρα του οικογενειακού ανάκτορου, αγνώριστος ύστερα από τόσους ασκητικούς αγώνες και ρακένδυτος. Οι υπηρέτες τον περιμάζεψαν και τον λυπήθηκαν, καθώς όμως απαγορευόταν να περιθάλπουν ζητιάνους, έλαβαν από τον κύριό τους την άδεια να τον εγκαταστήσουν όχι μακριά από την είσοδο, σε μια πτωχική καλύβα, για να τον προστατεύσουν από το δριμύ κλίμα. Μια ημέρα, καθώς η μητέρα του, θλιμμένη ακόμη από την στέρηση του πολυαγαπημένου γιού της, έβγαινε να πάει στην εκκλησία, παρατήρησε με αποστροφή αυτόν τον ζητιάνο, τρόμαξε από την αγριότητα του προσώπου του και πρόσταξε στο εξής να μένει κλεισμένος μέσα στην καλύβα, αν δεν ήθελε να τον διώξουν.

Τρία ολόκληρα χρόνια ο άγιος Ιωάννης έζησε έτσι έγκλειστος, έκθετος στην περιφρόνηση των γονιών του, στην χλεύη και την κακομεταχείριση των υπηρετών και των περαστικών. Μη αρκούμενος στις ακούσιες θλίψεις, πρόσθετε στην εκούσια προσφορά του στον Κύριο την νηστεία και την αδιάλειπτο προσευχή. Μια νύχτα εμφανίστηκε ο Χριστός και του είπε: «Χαίρου, Ιωάννη, ότι νίκησες τον διάβολο με την υπομονή και αντέκρουσες τα τεχνάσματά του. Το τέλος του αγώνα σου πλησιάζει, σε τρεις ημέρες άγγελοι θα έλθουν να σε πάρουν και να σε φέρουν εις εμέ».

Ο Ιωάννης παρήγγειλε στην οικοδέσποινα να καταδεχθεί να τον επισκεφθεί προτού πεθάνει. Η μητέρα του, ξαφνιασμένη στην αρχή από αυτό το αίτημα, ήλθε στην καλύβα. Ο πτωχός, που τόσο καιρό τον είχε περιφρονήσει, την ευχαρίστησε θερμά για την φιλοξενία της, της ζήτησε την χάρη να ταφεί μέσα στην καλύβα αυτή με τα ρούχα του, και της πρόσφερε το χρυσό Ευαγγέλιο που του είχε δώσει δέκα χρόνια πρωτύτερα. Η καρδιά της αναπήδησε στο αντίκρισμα του χειρογράφου. Έτρεξε να το δείξει στον σύζυγό της και ύστερα ήρθαν και οι δυό τους να παρακαλέσουν τον ζητιάνο να τους αποκαλύψει που βρήκε ένα τόσο πολύτιμο αντικείμενο. Με το πρόσωπο μουσκεμένο από τα δάκρυα ο άγιος του είπε: «Είμαι ο Ιωάννης ο γιός σας, και για την αγάπη του Χριστού πήρα αυτό το βιβλίο που μου προσφέρατε, ωσάν χρηστό ζυγό και ελαφρό φορτίο (Ματθ. 11, 29) και αποφάσισα να ζήσω σαν ξένος».

Οι γονείς, με ανάμεικτα αισθήματα χαράς που τον ξαναβρήκαν και θλίψης για τον επικείμενο θάνατό του, κρατούσαν στην αγκαλιά τους τον γιό τους. Όλη η Κωνσταντινούπολη συγκινήθηκε μαθαίνοντας την ηρωική ιστορία του οσίου Ιωάννη και συμπόνεσε τους γονείς του. Πλήθη συνέρευσαν στην κηδεία αυτού το εκούσιου μάρτυρα, που έγινε στην άθλια καλύβα του, στο μέρος της οποίας οικοδομήθηκε

αργότερα ναός όπου η χάρη του Θεού, διά των προσευχών του αγίου Ιωάννη του Πτωχού, επιτέλεσε πολλά θαύματα.

("Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας", Εκδόσεις ΙΝΔΙΚΤΟΣ)

(Πηγή ηλ. κειμένου: mkka.blogspot.com)